

HOLLY BOURNE

MÍSTA,
KDE JSEM
PLAKALA

MÍSTA,
KDE JSEM
PLAKALA

HOLLY BOURNE

MÍSTA,
KDE JSEM
PLAKALA

#BSKLAB
YOUNG AND NEW ADULT

Text © Holly Bourne, 2019
Translation © Romana Bičíková, 2020
Czech edition © Nakladatelství Slovart, 2021

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována v knižní, elektronické ani jiné podobě, ukládána do databází či rozmnožována bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Všechny postavy, místa a události v této knize jsou smyšlené a jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo mrtvými, stejně jako se společnostmi, podniky, událostmi nebo místy je čistě náhodná.

Z anglického originálu *The Places I've Cried in Public*
vydaného poprvé nakladatelstvím
Usborne Publishing Ltd., Londýn, v roce 2019
přeložila Romana Bičíková
Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v Praze,
v edici #BOOKLAB v roce 2021
Editorka Marie Iljašenko
Redakce a korektury Jiří Kettner
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Vydání první

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro koncové prodejce.

ISBN 978-80-276-0127-1
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.cz

Vypadalo to jako láska.
Měla pocit, že je to láska.
Ale tohle není příběh o lásce.

Vidíte tu holku, co pláče?

Ne vždycky si jí všimnete. Možná sklání hlavu k mobilu, zakrývá si zarudlou tvář rozpuštěnými vlasy. Nebo se v autobuse opírá o sklo, otáčí se k oknu, abyste neviděli její slzy.

Přesto ji poznáte – přerývaně lapá po dechu, ramena se jí otřásají potlačovanými vzlyky, nebo si otírá oči, zachytává kanoucí slzy a utírá je do sukně, aby ji neprozradily.

Holky pláčou na lavičkách v parcích. Holky pláčou v čekárnách na nádražích. Na tanečních parketech v nočních klubech. Holky pláčou na autobusových zastávkách. Vzadu ve třídě. Sedí ve dvě ráno na chodníku s botami na podpatku v rukou a jejich slzy stékají po studeném betonu. Holky pláčou na školních záchodcích. Na mostech. Na schodech u někoho doma na kalbě.

Tohle je příběh jedné z nich.

Kvůli čemu pořád pláče?

Nebo je snad lepší se zeptat: kvůli komu?

Na lavičce u železničního nadchodu

Je půl třetí ráno a já jsem zpátky na místě, kde to celé začalo.

Jo, jasně, že je zima. Je půl třetí ráno, půlka února, a já nejsem pořádně oblečená. Jen jsem přes pyžamo hodila kabát a vyběhla ven v bačkorách. Sedím na lavičce, pod naprosto nepoužitelnou falešnou kožešinou kabátu se třesu jako osika, a ani nevím, proč tu jsem.

Abych to uvedla na pravou míru, ležela jsem prostě v posteli, jako obvykle jsem nespala a snažila se přijít na to, co se krucinál stalo, a užírala se pocitem, že je to celé moje vina, zkrátka takové ty normální noční stavy, a pak – přesně před půl hodinou – mi to došlo.

Musím se vydat sem.

Od úst mi stoupají obláčky páry a plynou k dřímajícím železničním kolejím. V uličce je naprosté ticho. Mám pocit, že celý svět spí. Kromě mě a mého zlomeného srdce.

Už jsem na tebe vypotřebovala tolik slzí, a stejně mi to nepomáhá se z toho dostat. A tak tu sedím na mrazu a drkotám zuby a snažím se pospojovat všechny tečky.

Tahle lavička není nic moc. Chybí v ní jedno prkno a po letech dešťů a pražícího slunce je otlučená a obrostlá šedavým mechem. Zdobí ji bezpočet vulgárních nápisů a malůvek. Ale tahle tuctová lavička je významná, protože je to první místo, kde jsem plakala.

Ne že by to byl můj první pláč v životě, ale první pláč, který můžu spojit s tebou. S naším příběhem. Ačkoli ty a já nejsme úhledně sepsaný příběh, ale spíš škrábanice.

Pokud se mi ty načmárané čáry povede rozmotat, pokud tu škrábanici rozluštím, možná to celé konečně začne dávat smysl.

Tady to začalo. Tohle je první tečka, sedím přímo na ní.

Přitáhnu si kabát blíž k tělu. Zavřu oči a začnu vzpomínat.

„Neboj se,“ prohodila máma, když viděla moje netknuté cornflaky. „Všichni tam budou noví.“

Věnovala mi takový ten úsměv. Ten, co žadonil, abych jí za tohle všechno nedávala vinu.

„Všichni tam budou aspoň někoho znát, jen já ne.“

„Ale zítra je poznáš.“

Nedojedla jsem snídani, a musela jsem nejdřív holou rukou vylovit z odtoku pomerančovou dužinu, abych mohla vylít z misky zbylé mléko. „To doufám,“ vzdychla jsem a vrátila se do pokoje, který mi ještě zdaleka nepřipadal můj. Ani jsem si pořádně nevybalila, což tomu dojmu jen přidávalo. Všude se povalovaly krabice obsahující můj život a čekaly, až si přiznám,

že teď je můj život *tohle*, a otevřu je. Vytahala jsem si jen oblečení, gramofon a desky, a především svoji kytaru.

Neměla jsem čas si na ni zahrát, ale stejně jsem ji vzala do ruky, přehodila si popruh přes rameno a sedla si na kraj postele. Vydrnkala jsem na strunách akord a hned jsem se cítila klidnější. Tiše jsem si pro sebe zazpívala.

„Pojď už, Amelie, nebo přijdeme pozdě,“ houkla na mě z chodby máma. Pořád jsem si nemohla zvyknout na to, že už nemáme dům, ale jen byt.

Sundala jsem z krku kytaru a neochotně ji odložila. „Už jdu.“

Nasoukala jsem se do našeho rozpáleného auta a bylo to, jako když vás někdo sevře v nepohodlném objetí. Zpocené nohy se mi okamžitě přilepily na koženou sedačku. Léto se odmítalo vzdát vlády, nejspíš se k němu ještě nedoneslo, že už je září. Vyjely jsme z parkoviště a já dala rádio víc nahlas.

Mamka ho zase ztlumila. „Určitě zvládneš dojít domů pěšky? Kdyby ses ztratila, zavolej mi.“

„Mami, nevím, jestli jsi slyšela o jednom takovém udělátku, jmenuje se mobil. Dá se v něm najít i mapa a tak.“

„No, ale i tak mi klidně zavolej.“

Projížděly jsme ulicemi, které jsem neznala, zahýbaly za rohy, které jsem neznala, míjely studenty, které jsem neznala a kteří šli do té samé školy co já, do školy, kterou jsem taky neznala. Troulili se tam v hloučcích, zatímco já se jen krčila na sedadle spolujezdce. Řidiči se snažili najít parkovací místo, takže jsme s mámou uvízly v zácpě. Do klimatizace se zvenku dostaly výfukové plyny, takže to v autě zasmrdělo.

„Asi tě budu muset vysadit už tady,“ řekla máma. „Zvládneš to?“

Přikývla jsem, i když to nebyla pravda. Nemohla za to, co se semlelo. Ani táta za to nemohl. Neměla jsem koho vinit za to, že jsem byla tak neurvale vytržená ze svého starého života, a to bylo ještě horší.

„Hele.“ Máma dala blinkr, trhla volantem a zajela s autem na uvolněné místo. Otevřela jsem dveře a obrnila se, připravená na krok do neznáma, ale máma ještě natáhla ruku a položila mi ji na rameno. „Určitě to zvládneš?“ zeptala se tím svým nafoukaně znějícím přízvukem, kterým od chvíle, co jsme se přestěhovali sem, vůbec nijak nevybočovala. „Moc se omlouvám, Amelie. Víš, že tohle jsem nikdy nechtěla.“

Usmála jsem se a přikývla, aby si přestala dělat starosti. „Budu v pohodě.“

Nechala mě stát na chodníku v oblaku výfukového dýmu a já jen sledovala, jak se naše auto proplétá mezi dalšími burácejícími vozy. Nebyla jsem si tak docela jistá, kam se vydat, a tak jsem šla za těmi hloučky lidí zhruba v mém věku, kteří mířili stejným směrem. Kůže mě svědila, zase mi na hrudi vyskočila vyrážka z nervozity. Super, to jsem přesně potřebovala v první den v úplně nové škole, v úplně novém městě v úplně jiné části země – být Flekatá stydlivka. Pochodovala jsem za dvěma holkami, a i když bylo vedro k padnutí, zapnula jsem si džínovou bundu až ke krku, abych zakryla svoji zarudlou hrud'

Při představě, jaké peklo mě ten den čeká, mě začala kůže svědit ještě víc.

- Budu muset nervózně postávat a škemrat pohledem, aby za mnou někdo přišel a dal se se mnou do řeči.

- Nebudu vědět, kam jít nebo co dělat, a budu se cítit nejistě a blbě z toho, jak nedokážu fungovat jako normální lidská bytost.
- Následkem svojí nesmělosti nejspíš přitáhnu nějakého magora, který mi nebude sympatický, ale bude to jediný člověk, který se se mnou bude bavit, takže strávím zbytek života tím, že se s ním z povinnosti budu kamarádit.
- Budu vyšilovat z toho, kam si sednout v jídelně, a skončím někde sama v koutě, odkud budu jen pozorovat ostatní lidi, přátelské a extrovertní, přesně takové, jaká bych chtěla být já.
- Budu se muset lidem představovat a určitě se zakoktám a můj hlas bude znít jako žabí kuňkání a moje vyrážka bude ještě vyrážkovitější a všichni si budou myslet, že jsem divná.

Holky přede mnou se čile bavily, doléhaly ke mně útržky jejich konverzace.

„Vidělas na předávání vysvědčení Lauru? Je teď totálně emo. Myslíš, že ten její nový metalák ví, že Laura poslouchá Taylor Swift? Co kdybychom mu to řekly?“ hihňaly se a mně se sevřel žaludek. Úplně jsem zapomněla, jak dokážou být holky zlé. Doma v Sheffieldu jsem měla svoji malou milou bublinu lidí, které jsem měla ráda a mohla jsem jim věřit. Trvalo mi šestnáct let najít si kamarády, co mě chápali a já je. Nemohla jsem se smířit s tím, že budu muset začít zase od nuly. Holky zabočily doprava a já je následovala, a najednou jsem stála tvář v tvář svojí nové škole, oděné na počest nového školního roku do čerstvé omítky. Všemi vchody se dovnitř hrnuly pramínky studentů a zdálo se, že všichni se znají aspoň

s někým. Vrhali se jeden druhému do náruče, vyptávali se, jak se kdo měl o prázdninách, smáli se a nahlas se bavili – jako by se u příležitosti nového začátku chtěli co nejvíc předvést. Tohle bylo malé město, nanejvýš mohli dosáhnout malé změny image. Zatímco já byla úplně nová. Ve škole, kam jsem právě nakráčela ve svých kovbojských kozačkách, v nichž mi bylo příliš horko, jsem neznala ani jedinou tvář. A možná by mi to mělo pomoci – tahle šance na nový začátek –, ale já nechtěla začínat znovu. Chtěla jsem být zase v Sheffieldu s Jessou a Alfíem.

Alfie...

V tu chvíli jsem se skoro rozbřečela, přede všemi, a to můj první školní den ještě ani nezačal. V očích mě pálily slzy a útroby mi svíral smutek. A protože mě Alfie znal a měl mě tak strašně rád, tak to vycítil.

Jako na zavolanou mi zavibroval mobil.

Alfie: Moc na tebe myslím. Prostě jen buď sama sebou – včetně červených fleků z nervozity a všeho. Určitě si NAJDEŠ nový kamarády. A nezapomeň, je to jen na dva roky x x

Stoupla jsem si stranou. Koutky úst mi zacukaly, i když to byl hořkosladký úsměv.

Amelie: JAK JSI VĚDĚL, ŽE MI VYSKÁKALA VYRÁŽKA? X

Vzduch ostře prořízlo zvonění a já se podívala na hodiny – 8.55, měla jsem jen pět minut na to, abych našla třídu D24

a seznámila se se svými novými spolužáky. Vyhrabala jsem z tašky mapu školního areálu. Ruka s papírem se mi třásla, ale podařilo se mi určit, že stojím přímo před jídelnou, a třída D24 byla zjevně v budově mediálních studií hned napravo.

No vida, pomyslela jsem si, to nebylo tak zlé. Vidíš, jak bojuješ.

Mobil znovu zavibroval.

Alfie: Po tý vyrážce se mi stejská. Dneska budeš za hvězdu x x

Přistihla jsem se, jak zavírám oči. Stála jsem na sluníčku a kolem mě se trousili poslední opozdilci, a já pod očními víčky viděla kašdický rys Alfieho tváře. Pihu těsně vedle levého oka, chomáče nezkrotných vlasů. Instinktivně jsem na klávesnici natukala odpověď.

Amelie: Miluju tě

Zírala jsem na displej, na kurzor poblikávající za posledním písmenkem. Projela mnou další vlna emocí a já zprávu rychle smazala. Sledovala jsem, jak se pravda z displeje vytrácí, písmenko po písmenku. Ozvalo se další zazvonění. Najednou jsem šla pozdě na první hodinu toho pekla, v nějž se proměnil můj život.

Amelie: Chybíš mi

Tuhle zprávu už jsem poslala.

Nebyla to lež, ale nebyla to ani celá pravda.

Zavrtím hlavou. Teď, tady, na studené lavičce skoro ve tři ráno. Přerývaně oddychuju. Je mi taková zima, že si nedokážu představit, že by se moje tělo mohlo ještě někdy zahřát. Ten prosluněný den tak nedávno je na hony vzdálený ledové temné hodině, kdy všichni ostatní spí.

Co by se stalo, kdybych poslala tu první zprávu?

To je jedno z velkých Co Kdyby, které mi rotují hlavou. Co kdybych Alfiemu vážně řekla, že ho miluju? Co kdybych tu pravdu nevymazala? Co kdybych důvěřovala svému instinktu, té niterné části sebe sama, která napsala Miluju tě – i když jsme se s Alfiem předtím pohádali? Kdybych poslala tu první zprávu, předešla bych tím tomu, co se stalo potom?

To se nikdy nedozvím.

Protože jsem Alfiemu neřekla, že ho miluju. Napsala jsem mu jen, že mi chybí. Zmáčkla jsem tlačítko *Odeslat* a dívala se, jak se k první fajfce přidává druhá na znamení, že zpráva byla doručena. Pak jsem strčila mobil zpátky do tašky a rozběhla se směrem k budově mediálních studií.

Něco vám řeknu. Pokud jste nesmělí, není nic horšího než přijít někam pozdě. Celá zpotčená a vynervovaná jsem otevřela dveře třídy D24 a všichni se na mě otočili jako smečka surikat. Cítila jsem, jak se mi vyrážka rozlézá po těle, a přitáhla jsem si džínovou bundu ještě blíž.

„Omlouvám se,“ zamumlala jsem směrem k novému třídnímu učiteli.

„Nic se neděje, ještě nejsi ani poslední. Spousta z vás se první den někde ztratí.“ Ukázal na prázdnou židli v kruhu ostatních. Žuchla jsem na ni a snažila se očima vyhnout lidem sedícím naproti. „Jak už jsem říkal,“ pokračoval učitel, „jmenuju se Alistair a na příští dva roky budu vaším třídním učitelem.“ Vypadal mladě, měl zrzavé vlasy a růžovou košili. „Máte štěstí, protože jsem vážně super.“

Lidi v kroužku se rozpačitě zasmáli a já zvedla hlavu a všechny jsem si prohlédla. Bylo mi naprosto JASNÉ, že každý z nich výběrem dnešního outfitu hlásajícího *tohle-jsem-já* strávil celou věčnost, úplně z nich sálala přehnaná snaha. Jeden kluk naproti mně se honosil tričkem s politickým sloganem a tiskl si k hrudi v kůži vázaný zápisník, aby všichni viděli, že mu ZÁLEŽÍ NA SVĚTĚ a že si do toho speciálního notesu PÍŠE DŮLEŽITÉ VĚCI. Holka vedle něj měla vlasy čerstvě nabarvené na růžovo, na krku jako náhrdelník obří sluchátka a k tomu džínovou láclovou sukni a žluté punčocháče. Ne že bych je nějak soudila. Já sama jsem se rozhodováním, které ze svých babičkovských šatů si vezmu, soužila úplně stejně, a doted' jsem se nepřenesla přes fakt, že na propínací svetr je příliš horko. „Ty bys i do války šla v propínacím svetr,“ smál se mi jednou Alfie, načež mi inkriminovaný svetr sundal a prohlížel si moje ramena, jako by to byla ta nejlepší ramena na celém zpropadeném světě. Můj styl by se dal popsat jako *pokud zrovna umřela nějaká stará paní v šatech, tak přesně ty šaty si chci vzít na sebe*. Dokonce nemám ani žádné džíny.

Dveře se rozlétly a do třídy se jako velká voda vevalila holka s červenými vlasy a dokonale střiženou ofinou. „Je tohle D24?“ zahlaholila, zjevně jí bylo jedno, jak se na ni všichni otočili.

„Ano, je,“ kývl Alistair. „Prosím, jen se posad.“

Holka se ležérním krokem došourala k židli vedle mě a usmála se.

„Ahoj,“ pošeptala mi jakoby nic. „Já jsem Hannah.“

Odpověď se mi vzpříčila v hrdle, ale nakonec jsem ze sebe přece jen vymáčkla „ahoj“.

Alistair řekl, že počkáme ještě pět minut na posledního opozdilce, ale už nikdo nedorazil. Následně nás přivítal na specializované maturitní nástavbě a vysvětlil nám, v čem je jiná než obyčejná střední škola. Uniformy nejsou povinné, můžeme nosit vlastní oblečení. Za trest se nezůstává po škole. Dokonce ani nemusíme chodit na hodiny, ačkoli pokud nebudeme mít aspoň osmdesátiprocentní docházku, tak nás vyhodí. Dneska budou všechny hodiny jen úvodní, podle rozvrhu se výuka rozběhne následující den.

„Jste rozdělení do ročníkových skupin podle svých specializací. Vy všichni chcete maturovat z předmětů týkajících se médií a múzických umění,“ vysvětloval. „Já jsem garantem mediálního oddělení. Proto jsem třídni vaší ročníkové skupiny.“ Pak zničehonic vyskočil na lavici a začal dělat kankán a třepotat rukama, a my se rozesmáli a vyměnili si nevěřící pohledy. „*A proto očekávám, že se všichni přihlásíte do letošní talentové soutěže,*“ zazpíval jako nějaký Sinatra. Otočil se v piruetě, seskočil ze stolu a přistál zpátky na šedivém koberci. „Fajn, pojďme se seznámit.“

Následující hodina byla absolutně pekelná. Nebo víte co? To je ještě slabé slovo. Alistair nás přiměl se jeden po druhém postavit a zazpívat o sobě tři věci. Kroutila jsem se na židli jako lapená užovka a vyrážka se mi dál rozlézala po těle, svědilo

mě už i břicho. Nikomu jinému zjevně tak trapně nebylo. Lidi, kteří studují múzická umění, zpravidla nebývají od přírody introverti – vlastně jsem jediná zpěvačka se sociální fobií, kterou znám.

„*Já jsem Darla,*“ pěla ta s růžovými vlasy. „*Ráda píšu písničky, fotím západ slunce a žiju každý den, jako by byl můj poslední.*“

„*Ahoj, Darlo,*“ museli jsme odpovědět taky zpěvem.

Klukovi s koženým zápisníkem jsem musela nechat, že si celou věc fakt neužívá. „*Já jsem George,*“ zavrčel. „*Mám rád knihy a fotbal a politiku, a nejspíš jsem ve špatné třídě, protože žádné umění nedělám.*“

Alistair vyprskl smíchy. „*Ale ne, Georgi,*“ zazpíval dramaticky, jako bychom se všichni octli v nějakém muzikálu. „*Možná jsi skutečně ve špatné třídě. Podívám se do svých poznámek!*“ Udělal další piruetu a otevřel desky s papíry. „*Ne, tvé jméno tu nemám,*“ pěl dál. „*Moc se omlouvám, ale ty nepatříš mezi nááááááááás.*“

„*Kruci,*“ ucedil George.

Alistair k němu přihopsal a podíval se do jeho mapky. „*Máš být v B24, ne v D24,*“ zazpíval.

„*Do prdele,*“ neudržel se George.

„*Prosím, žádná sprostá slova v třídě mééééé...*“

George si posbíral saky a paky, dál si k hrudi tiskl kožený notes. „*Zazpíváme mu na rozloučenou,*“ navrhl Alistair a spustil písničku z muzikálu *Za zvuků hudby*. Všichni se k němu přidali, jako by to bylo něco zcela normálního, kromě Hannah, která protočila oči a dělala, že si prostřelí hlavu.

Když přišla řada na ni, vstala a prohlásila, „*Já dělám divadlo, ne hudbu, a zpívat nebudu.*“